

בלבבי מושכן אבנה

USA 718.521.523

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245

דע את ביטחונך ביטחון עצמי

כמובן, קיימת מדרגה השפלה מכך של שבני אדם תופסים את היכולות והכשרונות שלהם כתכונות וכוחות עצמיים. אנשים אלו בוטחים בעצמם, כפשוטו. מבחינתם הם הם ההוגים, המתכננים, היוזמים, היוצרים, הפועלים העושים והכל מכוחם העצמי. תפיסה נפולה זו הינה ניצוץ של עבודה זרה. ואין אנו מדברים על כופרים מינים ואפיקורסים או על ציבור ה-'חופשיים' המנוערים מתורה ומצוות, אלא על אלו שנולדו לתוך עולם התורה אך מחמת שנשטפו בשטף החיים החיצוניים, נפלו לתפיסה חיצונית זו.

ניתן דוגמא להמחשת העניין: ישנם אנשים הניחנים בתכונה נפלאה של הטבה לזולת, המאפיין המרכזי בחייהם שהם כל כולם מסכת של נתינה הענקה עזרה תמיכה וכו'. מתוקף מהותם הם נשאבים ונוטים אחר עיסוקים מעשיים בתחומי הסיוע המגוונים שקיימים, או שהם מעצמם יוזמים מיזמי הפעלה של התנדבות ומתן חסד וכדומה.

על אף שאנשים אלו טבע יסודם הוא מידה נפלאה וטובה עד למאוד, והמצופה שנפשם תהיה זכה וקרובה להכרה בשורש הטוב שבנבראים שמפעם בהם, והם עצמם משמשים לו כצינור להעברת שפע ההטבה לנבראיו האהובים עליו, וכיד לתמוך ולסמוך את הנופלים והנכשלים שבהם. ברם חלקם הגדול כלל אינו שת ליבו לכך, התפיסה הנפשית החיצונית שלהם מייחסת את טוב ליבם כתכונה עצמית מולדת או נרכשת, ככשרון טבעי, כפרי של טיפוח עצמי מצד שכלם או הרגשתם.

דע את שמחתך • יצירת האדם פרק ג'

עומק השמחה, שחלה בימים האלה, היא השמחה ביציאה מהשנה, מהשינה לעצם התפיסה שנקראת א'. על הקב"ה כביכול נאמר, (תהלים קכא, ד) הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. כלומר, עד כמה שה- א' דר שם, אין שמה שינה. כשבא המן וטוען אלוקיהם של אלה ישנו, ישנו מהמצוות. היינו שאם הם יושנים, אז גילוי שלו נעלם, כביכול זה נקרא שאלוקיהם של אלה ישן. אבל כשמתגלה מהלך של יציאה מהתפיסה הזו שנקראת שנה, וחזרה לתפיסה הזו שנקראת יום, המערכת הזו שיוצאת מהשנה למערכת שנקראת יום, היא מכריחה בעצם תפיסה, שאין בה מערכת שנקראת שינה.

שורש היום

מה ההבדל בין שנה ליום, במערכת שבה אנחנו נמצאים עכשיו שהיא מערכת שנקראת שנה, מלשון שינה. מתי הוא זמן הפעולה? ביום. ובלילה חל מציאות שנקראת שינה. דעל היום נאמר (תהלים קד, כג) יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב, והלילה הוא על דרך שנאמר בחז"ל (עירובין סה, א) לא אברי לילא אלא לשינתא [אלא לשינה].

אבל כשנברא העולם, הוא נברא בששת ימי בראשית, (בראשית א, ה) ויהי ערב ויהי בוקר. הערב קודם ליום, אם לא נברא ערב, אז למה היה ערב, תחילת הפעולה היה בערב.

בלשון הפסוק נאמר ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, שהכל אחד. מדוע בהגדרתנו שלנו היום, ההגדרה היא ערב, אנחנו מגדירים אותו כמציאות של לילה. ולאחר מכן את היום, אנחנו מגדירים כמציאות של יום. השורש של זה, ממה שנאמר בכתוב (בראשית א, ה) ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך, ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה. אבל לאחר מכן, מה נאמר? ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד. כאן בעצם מונח שורש הבחירה. הבחירה אם השם יום, יחול גם על היום וגם על הלילה, או שהשם יום יחול רק על הלילה. מחד נאמר ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה, מצד כך, מה נקרא יום? רק היום בלי הלילה. לעומת זאת ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, מה נאמר שמה שהלילה הוא יום.

נאמר בכתוב ויאמר אלוקים יהי אור, ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה. אם כן הוא הקדים את היום ללילה. אך בפסוק ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, ביום אחד את מה הוא הקדים למה? את הלילה הוא הקדים ליום.

זה עומק ההבדל בין שנה ליום. התפיסה שלנו היום ביום, היא גם בתפיסה

מה זה אורה ושמחה, מאיפה השמחה באה, מהאורה. מאיזה אורה, כשהלילה שקודם ליום, נקרא גם יום. כי היתה יציאה ממערכת שנקראת שנה, למערכת שנקראת יום.

שורש העצבות הוא מיסוד העפר. שורש השמחה מיסוד האש. הערב והחושך בא מיסוד העפר, שהוא היסוד המחשיך. אך הבוקר, יהי אור, שמש זורחת, מאירה. מכיון שהלילה קודם ליום וחושך קודם לאור, מה המצב הפשוט, העצבות קודמת לשמחה. זו מערכת פשוטה של אחר החטא.

אך בתפיסה שנקראת ימי הפורים, חוזר הויהי ערב ויהי בוקר יום אחד. על כן בלילה מתגלה שגם יש אור. אם יש אור, יש הסתלקות של עצבות. על כן נאמר ליהודים הייתה אורה ושמחה. מאיפה השמחה באה? מליהודים הייתה אורה. מאיזה אורה? ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד. גם הלילה נקרא יום.

במערכת שנקראת שנה. יש עבודה של שמחה, אך איך היא מתגלה, יציאת מצרים בלילה מתגלה אור, הלילה הבזיק והאיר, וודאי שבנפשות האיר, ליהודים הייתה אורה במושבותם, אבל לא נתקן עצם המערכת של הימים, כח עצם היום לא נתקן. התפיסה היא, מערכת שנקראת שנה. הלילה קודם ליום. החושך קודם לאור.

כשמתגלה לנו מהלך בפורים, שאמרו חז"ל (מגילה ד, א) חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה, ולשנותה ביום. בעומק נקודת הגילוי שהוא מחזיר את אותו דבר בהתחלה, לוייה ערב ויהי בוקר יום אחד. לא באופן של ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה.

מדוע הוא חייב לשנותה ביום, כי מה הוא מגלה מכוח שהוא שונה אותה ביום, שזה לא שנה של דבר, שמתגלה כשנה, ויום אחד נעשה אלף שנה. אלא מתגלה שהיום עצמו הוא תפיסה של יום אחד. אם כן, ההגדרה בעומק הוא, שתפיסת מהלכי השמחה שמתגלה בחודש אדר, היא באה לגלות את עצם התפיסה, של יציאה מאלף שנה, לתפיסה שנקראת יום אחד.

יש כאן אם כן שתי תפיסות שמשתנות. מאלף הופך להיות א', ומשנה חוזר ונעשה יום. זה מה שנעשה. בעומק בגילוי אם כן נתגלה, שיש כאן כוח בעומק שנקרא שמחה חדשה.

יזכה אותנו הבורא בעזרת ה' לשמחה, ושגם לא יהיה לנו סיבות למה להיות עצובים.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

שנקראת שנה. אבל התפיסה האמיתית של חלוקת יום ושנה, יום תפיסתו לעצמו, שגם הלילה היא חלק ממערכת שנקראת יום. כשנאמר ויהי ערב, ויהי בוקר, האם בלילה היה אור או לא היה אור? היה אור. וכמו שנאמר לעתיד לבוא, (זכריה יד, ז) והיה לעת ערב יהיה אור, שבלילה מתגלה האור.

ממתי נברא הלילה לשינה? מאז שנאמר: ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן. לפני כן לא נברא הלילה לשינה, לפני כן לילה נאמר במערכת שנקראת ויהי ערב ויהי בוקר. בשעה שחוטא אדם הראשון, והבריאה עוברת ממערכת שנקראת יום, למערכת שנקראת שנה, מצד כך האור שייך ליום. ללילה אין אור. אסתר נקראת סהרא מלשון לבנה, שלא אברי סהרא אלא לגירסא (עירובין סה, א). מה היא מגלה בעומק? את ה-ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד. היא מגלה את הגילוי, שהלילה הוא תחילת היום. הלילה הוא תחילת היום. איך הוא תחילת היום? כי כולו הארה.

יש שמחה שחלה במערכת של נפש, היא שייכת בשאר המועדים, ושמחת בחגך. אבל הזמן נשאר במערכת שנקראת שנה. נשאר במערכת שנקראת שינה. וודאי שכל שמחה בעומק, מגלה מערכת של סילוק שינה. כמו שמצינו בליל פסח שנאמר לכתחילה דין, שצריך לספר יציאת מצרים עד שתחטפנו שינה (שוי"ע תפא, ב).

כי מצד המדרגה שנקראת שמחה, לא היה צריך להיות שינה. אבל זה לא עיקר דינו של פסח, השינה חוטפת אותו. וכן בסוכות נאמר בחז"ל (סוכה נג, א) לא ראינו שינה בעינינו, יש כאן סילוק של שינה. אבל איפה

מתגלה בעומק, שלמות התיקון של המערכת שנקראת שנה? ימי הפורים האלו, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם לא יסוף מזרעם. שמה מתגלה בעצם התיקון, שהשינה מסתלקת. השינה מסתלקת. זה מתגלה שזה חוזר משינה והופך להיות מערכת שנקראת יום.

אורה ושמחה

ליהודים היתה אורה, היינו שחוזר ונתגלה האור שנאמר בו, ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד. לא אורה שחלה במהלך של שנה. אלא איזה אור התגלה בפורים? בפורים התגלה האור של ויהי ערב, ויהי בוקר יום אחד. זה יציאה ממערכת של שנה, למערכת שנקראת יום. מצד כך יש כאן גילוי של אור חדש. בעומק אותה אורה היתה התורה, הדר קיבלוה בימי אחשוורוש.

רמת היציבות והחוסן הנפשי נגזרת מתפיסת הביטחון

הארכנו לבאר כי במסע החיים עלי אדמות לא יבצר מכל אדם עליות ומורדות שינויים ותמורות בסביבתו החיצונית ואתגריות. אך יתר על כן, גם במצב כוחות הנפש מאפייניה ותכונותיה הפנימיים עלולים לחול תנועות ותנודות. פעמים שהקב"ה מעמיד את האדם במצבים בהם אף תכונות השורש שלו מקבלות כהות מסוימת, וכביכול הם שוקעים ונעלמים לזמן מה.

כל שינוי או תנודה, הן חיצונית והן פנימית, מערערת את היציבות במידת מה, וממילא נפש האדם ניצבת בהתמודדות על התמדת קיומה מקומה וקביעותה. ככל שהתמורה שארעה פוגעת בתחום יותר יסודי ובסיסי עליו נשענת הנפש, כך הזעזוע והערעור של קומת החוסן והביטחון חמורה יותר.

בעת מבחן שכזו, אדם בעל תפיסת ביטחון נמוכה, הנשען על כשרונותיו והיכולות הטבעיות 'שלו', שמסיבה כזו או אחרת התפוגגו, הוחלשו, הוכחדו, הוא קרוב למצב של חרדה, שבר וקריסה. 'הקרקע' עליה הוא נשען, נשמטה מתחת רגליו. גם אדם בעל

מי מביניהם שזכה למעט יותר פנימיות, הוא למד בחן והבין כי מידת הנתינה וההטבה המפעמת בו היא מתנת אלוקים חיים, שנטע בו נטיעה יפה ומבורכת. בשכלו הוא יודע היטב שכל הצלחתו בפעולותיו הינה תלויה בסייעתא דשמיא, ושליחותו שליחות קודש, והוא 'ידא אריכתא של קודשא בריך הוא'. אולם ברובדי הלב עוצמת ההכרה בכך שכל מעשיו הם מעשי שליח בלבד אינה כה ברורה. עתים שהמודעות בתוקף והוא מכיר רואה וחש בפועל את יד ה' בכל פעליו, אך פעמים שהדבר נעלם בנפשו והוא מזהה ומיחס את פעולות הנתינה, כנתינתו שלו מעצמו. קיימת אצלם במודעות תנודות

של רצוא ושוב בתדירות ובעוצמת ההכרה והזיהוי של הכוח האלוקי הפנימי המחיה ומניעה אותם.

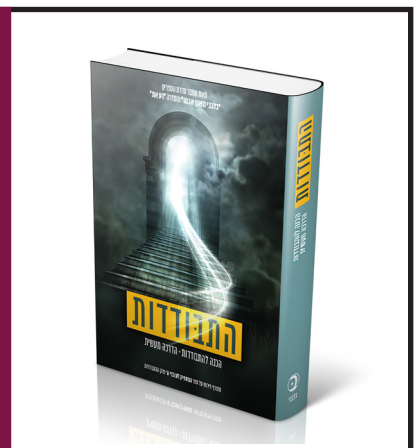
המובחרים שבהם: עמלי האמונה בהתמדה, בהירי השכל וההגיון, שהשכילו לכוון את כוח הביטול רק כלפי האנוכיות שלהם מבלי לפגוע ולמעט בתשוקת הנתינה הטהורה לשמה ללא נגיעות. אנשים אלו פעולותיהם מושכלות ומורגשות בתוקף של מודעות מחודדת כי הם עצמם רק כלי מעבר להריק ולהשפיע את הטוב האלוקי לנבראיו ית"ש באמצעותם, ללא נטילת שום טיבותא לנפשם.

ברובדי הלב עוצמת ההכרה בכך שכל מעשיו הם מעשי שליח בלבד אינה כה ברורה .

תפיסת ביטחון יותר פנימית, שחוסנו נשען על תכונות השורש אותם העניק לו בוראו, והוא משתדל להפנים ולחקוק במודעותו כי הקב"ה לעולם מתלבש בהן והוא סוד הצלחתו. אם כן, בעת מבחן זו, שעה שדווקא תכונות אלו כביכול ניטלו ממנו, או שכוחן הוחלש, אזי לפי רמת תוקף האמונה והמודעות שהעמיד עד לפרק זמן זה כך יהא הכלי שיעמוד לו לשרוד את 'רעידת האדמה' הנוכחית. אך מכיוון שהמציאות הינה שרוב ככל בעלי המדרגה האמצעית של ביטחון מולבש, על דרך כלל ברוב הפעמים הם אינם חשים את אור ה' השופע ומניע את כוחותיהם ופעולותיהם, ורק לעיתים רחוקות ידיעה זו מתנוצצת במוחם ומורגשת קמעה בלבם. על כן, הביטול של תכונות השורש אצלם מולידה חרדה נפשית עמוקה מפני הבאות. לעומתם המעט מזעיר של אנשי האמונה, שעמלו להגביר בנפשם את היכולת ההפשטה של ה-'טבעיות' מעל ללבושי ההשתדלויות, לזהות להכיר ולמשש בחוש האמונה את יד ה' החזקה המתלבשת בהם, והם עצמם משמשים לה רק ככפה על יד. ומכיוון שעד עתה לא על ההשתדלויות ולא על לבושי הטבע סמך ליבם, אלא על יוצרם בטחו ונשענו. על כן, גם בשעת מבחן קשה זו, עת הסרת הלבוש הגשמי הנוכחי דרכו קיבלו את שפעם, שבים הם וחוזרים לבטוח במולבש שימציא להם כל צורכם בכל אופן וצורה שיבור לו. לא יחד ליבם ולא ימיר אמונתו בזולתו, רגועים שלווים ושאננים עומדים הם על עומדם.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך

ניתן להשיג בחנויות ספרים
הנבחרות בארץ עכשיו

חולין, נב, ע"א – אבק דרכים חיישינו. היינו אם נפל עליו העוף חוששים שמא נתרסקו אבריו. ופרש"י שם, אבק דרכים – גם הוא נכבש ונעשה קשה. אולם במאירי (שם, נא, ע"ב) כתב וז"ל, נפל על אבק דרכים חוששין לה, מפני שהאבנים מעורבים בו, עכ"ל. ולשיטתו אינו מפני שהאבק עצמו קשה ע"י שנכבש כי האבק רך הוא, אלא מפני שמעורב בו דבר קשה, אבנים. ומצינו גירסא נוספת בפסקי הרי"ד וז"ל, אבק דרכים "לא" חיישינו, וכו', אינו נכבש ורך הוא, עכ"ל. וכן הגירסא בפסקי ריא"ז, הובא בשיטת הקדמונים על אתר. וכן הוא בספר האורה. והוא כשיטת המאירי שאבק דרכים רך הוא, אולם לא ס"ל כדבריו שיש בו אבנים קשות.

והרי שמצינו מחלוקת אם אבק דרכים נכבש ונעשה קשה, או שהוא רך. והיינו שאבק מצד עצמו בודאי רך הוא, אלא שע"י שנכבש נשתנה ונעשה קשה.

וסיבה נוספת שנעשה קשה מצינו באור זרוע (ח"א, אות תיז) וז"ל, אבק דרכים שנפל עליהם עוף חיישינו, מפני ש"מתאסף ביחד" מוטל וקשה הוא, עכ"ל. ולדבריו משמע שנעשה קשה מפני ש"מתאסף", ולא מפני ש"נכבש", ודו"ק.

והבן שיש אבק דרכים שנכבש ע"ג הקרקע, וכן אבק דרכים שנכבש תחת הרגל, וב' אבקות אלו נעשים קשים. וכן אבק דרכים שבצידי הרגל, וכן אבק דרכים שנדבק בבגד (בתחילתו), והוא רך. ולפ"ז יתכן שיש לחלק בין אבק קשה לאבק רך לגבי דין כתיבה בשבת על אבק דרכים. עיין שבת (קד, ע"ב), וברש"י (שם) ב' פירושים. וש"ע (או"ח, שמ, ס"ק ד), ובגר"א (שם). ובתפא"י (פרק יב, משנה ה', יכין, אות מג).

ובעומק, יעקב ושרו של עשו העלו אבק ברגליהם (כמ"ש בחולין, צא, ע"א). ועשו, שורשו אבק קשה, בחינת בית עשו לקש, קש – קשה. אולם יעקב העלה אבק רך, כי עשו אבק, א-ב, סוד ק"ב הקיטע, וקב זה מתמלא אבק. ועיין שבת (סה, ע"ב). ועץ חיים (שער יט, פ"ג, מ"ת) שקב הקיטע הוא חלקו של עשו, מלכי אדום שמלכו ומתו, עיי"ש. ועיין שם עוד בשער מט, פ"ז. וז"ל הגהת צמח, קב חרובין היינו גימט' בלע מלך ראשון (של אדום) וכן כלם דכתיב וימת שהיא חורבה, עכ"ל. ואצל הנחש שנתקצצו רגליו, "כל גופו" יש בו אבק דרכים. והופך כולו למדרגת אבק דקלקול. והקב שמתאסף ונעשה קשה, כנ"ל באור זרוע, הוא מכח "יוסף" – אוסף. והוא שטנו של עשו, ודו"ק. והפירוש של המאירי שנתערב בו אבנים, אבן, א-בן. נפילת מילוי הוי"ה העולה ב"ן, כמ"ש בארז"ל שם, ודו"ק.

ולעומתו יש קב דתיקון, והוא אבק רך כנ"ל, חלקו של יעקב, ועל קב זה אמרו (כתובות, סב, ע"ב) רוצה אשה בקב. עיין שער המצות (שלח). ושער מאמרי רז"ל (מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו). ושער היחודים (פרק ט). ונעשה התיקון יחוד יב"ק, כמ"ש לעיל. ועיין משכיל לדוד (שמות, פרק ט, פסוק ח).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

מנחות, פה, ע"א – כיצד בודק הגזבר (את הסולת שלא יהא בו אבק), מכניס ידו לתוכו, עלה בה אבר, פסולה עד שינפה. ובברייתא בגמ' אמר, אם עלתה בה אבק אומר לו חזור ונסה אותה שניה. משום ר' נתן אמרו, גזבר סך ידו שמן ומכניס לתוכה עד שמעלה כל אבקה. ופרשו, עלה בה אבק – פירש ברע"ב על אתר, קמח דק וגרוע הוא. ובביאור דברי ר' נתן, פירש רש"י, סך ידו שמן ומכניס בסלת – וכך בודקה יפה, שאם יש בה אבק מידבק בשמן, עכ"ל.

וסיבת הפסול כאשר יש בה אבק, כתב בקרית ספר (איסורי מזבח, פ"ו, הי"א) וז"ל, וכל סלת שנשאר בה קמח פסולה, דכל שעולה אבק כשמכניס ידו לתוכה, לאו סלת "תמימה" היא, וכתוב תמים יהיו, עכ"ל.

והבן שאבק ענינו "פסולת". ועיקר שם אבק חל על "פסולת" של עפר. וכלשון הלשם (ספר הדע"ה, ח"ב, דרוש ד', ענף כב, סימן ב) וכן נקרא הפסולת של עפר ג"כ בשם אבק, עכ"ל. ובהרחבה כל פסולת דקה נקראת אבק, וכלשון הנועם אלימלך (תזריע) נכנס לו אבק סיג פסולת בלבשו. וכן יש בסלת אבק דק שהוא פסולת הסלת. ובעומק ע"ש כן נקרא "סלת", היפך "פסולת", פ-סולת, ודו"ק. כי הסולת מנוקה מן הפסולת. ועיין רש"י (אבות, פ"ה, מט"ו).

ויסוד זה נתחדד בדברי השפתי כהן (ויקרא, ב, א) וז"ל, וארבעה מיני מנחות של נדבה, ואמר כאן מנחת סולת, מנחת מאפה תנור, מנחת מחבת, מנחת מרחשת, והארבעה הם מסולת חיטים וכו'. ונקראת מנחת סולת, אע"פ שכולם היו מסולת, וכו', ורמז שיש ד' מיני בני"א בעבודה יש מי שעובד מאהבה בלי פניה כלל, כמו "הסולת הנקיה", וכמ"ש כיצד הוא בודק (את הסולת הנוכר) היה מכניס ידו לתוכה, עלה בה אבק פסולה עד שיניפנה (ועיי"ש מנחות, עו, ע"ב), וע"ז אמר סולת יהיה, וכל המנחות הם מסולת, ולמה אמר בזו סולת, וכו', אלא לרמוז ע"ז שעבודתו נקיה לפני ה' תמיד, עכ"ל. והיינו שזו מהות סולת, נקיה מכל פסולת.

ומהות דברי ר' נתן שהשמן מעלה את האבק, נתבאר כבר לעיל שיש אבק של עפר, ויש אבק של אש – אפר, הנקרא אבק. וכתב ביריעות שלמה (חוברת יא, יריעה מט) וז"ל, גם יקרא "עפר" מה שהיה ראוי להקרא "אפר", ממה שהוא מדבק הנשרף, כמו (דברים, ט, כא) ואשליך את עפרו (מלכים, ב, כג, ד) ויוצא את האשרה וישרף אותה וגו' וישלך את עפרה, ויקרא גם כן "עפר". מה שהיה ראוי להקרא "דשן" כשהוא משריפת דבר של "שמנונית", כמו (במדבר, יט, יז) מעפר שריפת החטאת. שוב יקרא "אבק" אע"פ שאינו אבק הארץ, כמו אבקת רוכל (שה"ש, ג, ו). שוב יקרא אפר מה שהיה ראוי להקרא דשן כמו את אפר הפרה, עכ"ל. והבן שהשמן מעלה את בחינת האבק ששורשו "שמנונית", כנ"ל.

האותיות עולה יחד טצ"ץ, ושב לאחד, עיי"ש. וכן כתב בספר שערי צדק (דרך החיבור). ועיין עוד קול התור (ח"א, אות א), וכן בכמה מקומות שם (ח"ב, וח"ג). ועיין עוד אוצר עדן הגנוז (ח"א, סימן א) שהוא סוד "בתנועת הגלגל", שעולה בגימט' טצ"ץ, כי בו סוף הגלגל ואח"כ חוזר לאלף. וכן כתב בספרו נר אלהים ומפתח הרעיון. וז"ל ספר המלמד, אלף שהוא תכלית המספר הנמצא כתוב. כי אין לנו שום אות מורה יותר מתשע מאות ותשעים ותשעה, וחשבונם טצ"ץ, הט' תשעה, הצ' תשעים, הץ' תשע המאות, וכשתאמר אלף תשוב לאלף בעל כרחך, עכ"ל. ועיין שער ההקדמות (דף פב, ע"ב). ושפע טל (חלק טל, ש"ד, פ"ב).

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: בלטשאצר, צבט, יצטירו, נצטדק, יצטבע, הצטידנו.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על

בסוף האחדים שהיא חזרת אל האחד, וממנה תחילת החשבון, שמו האלף בראש האחדים. נמצאת למד, כי המברך צ"ט ברכות וחסר אחד וכו', ונגן מפריד אלוף, עכ"ל.

ויתר על כן, בחינת ט-צ-ץ, בחינת מידה תשיעית ביחידות ובעשרות ובמאות. וכמ"ש בברית כהונת עולם (מאמר פיתוחי חותם, פ"ד) וז"ל, אלף, בסוד מלאך מליץ אחד מני אלף, שאפילו תתקצ"ט (והיינו ט-צ-ץ) מלמדי חובה ואחד מלמד זכות, ניצל, שכן תתקצ"ט הוא השלמת תשע חלקים, אי"ק בכ"ר בצירוף טצ"ץ, והוא בחינת אותיות שאין השגתם אלא עד אלף, ולא עד בכלל, עכ"ל. וזהו בחינת טצדקי, שהאחד מלמד טצדקי על כל התשיעים ותשע, ודו"ק.

ועיקר מליץ טוב זה הוא בבחינת "מטטרון שר הפנים" שעולה בגימט' טצץ, כמ"ש בפירוש החייט על ספר מערכת האלוהות (פ"ג), עיי"ש שכל

מקץ | ט-צ ומה נצטדק. צט-נדק. הנה ט-צ, מדה תשיעית, תשיעית ביחידות, ט'. ותשיעית בעשריות, צ'. והוא מידת צדיק, צדי-ק, כנודע. ושורש תיקון אות ברית קודש, מילה. ואמרו (סדר עולם רבה, ב) אבינו אברהם היה בשעה שמל בן צ"ט שנה, שנאמר ואברהם בן תשעים ותשע שנה בהמלו (ועיין ספר הפליאה, ד"ה וראה והבן איך רומז על, וד"ה טצ"ץ. ועץ חיים, שער כד, פ"ו. ולשם, חלק הביאורים, שער טנת"א, פ"ו, אות ט).

והנה מצינו בכמה מקומות בחז"ל מנין צ"ט, כגון מ"ש (ב"מ, קז, ע"ב) והסיר ה' ממך כל חולי, אמר רב, זו עין. רב לטעמיה, דרב סליק לבי קברי, עבד מאי דעבד, אמר תשעין ותשעה בעין רעה, ואחד בדרך ארץ. והיינו שאינו מגיע למאה, כי מאה הוא השלמה שחוזר לראש. וכמ"ש בדרך אמונה (לר"מ גבאי) וז"ל, כי המאה בסוף העשרות, כמו י'

הודעה חשובה

על פי בקשת רבים, הרב שליט"א הסכים למסור סדרה חדשה של כ-12 שיעורים למשך שנה, שיעור אחד בכל חודש. לפי בקשת הרב, נושא הסדרה יהיה בהתאם לרצון השומעים, לכן פונים אנו לציבור לכתוב איזה נושא ברצונם לשמוע.

נא להפנות את הבקשות
לכתובת הדוא"ל:

info@bilvavi.net

או לפקס: 03.548.0529

דרב סלא חסידא, וכו', לא תרוי (תשכר) ולא תחטי, כי השתיה מביאה לסילוק הדעת ועי"ז לחטא. ואמרו (שבת, קט, ע"ב) א"ד, רב שימי בר אשי בלע חיויא, אתא אליהו אידמי ליה כפרשא, אוכלא כשותא (מלשון שכר) וארהטיה קמיא תלתא מילי, ונפק מיניה גובי גובי. והבן שע"י שכר, כשותא, שהוא ביטול הדעת הוציא מתוכו את הנחש שהוא דעת דקלקול. ואמרו (פסחים, סח, ע"א) גלעד זה אליהו, שנאמר אליהו התשבי מתושבי גלעד. גלעד, גל-דע. וכן גל-עד. ולכך מצינו אליהו כעד, כגון מ"ש (ברכות, נח, ע"א) אית לך סהדי, א"ל אין, אתא אליהו אדמי ליה כאיניש ואסהיד. והבן שעץ הדעת כח המדמה, כמ"ש בספורנו וגר"א. ובכל מקום שנאמר באליהו "אדמי ליה" הוא מכח הדעת - מדמה.

חסד

אמרו (כתובות, סא, ע"א) אבוה בר איהי ומנימין בר איהי, חד ספי (לשמש בסעודה) מכל מינא ומינא, וחד ספי מחד מינא, מר משתעי אליהו בהדיה ומר לא משתעי בהדיה. הנהו תרי חסידי, ואמרי לה רב מרי ורב פנחס בני רב חסדא, מר קדים ספי ומר מאחר ספי, דקדים ספי אליהו משתעי בהדיה, דמאחר ספי לא משתעי אליהו בהדיה. כי אליהו גימ' ב"ן בחינת כי אמרתי עולם חסד יבנה - בן-יה. ומעין כך אמרו (ב"ב, ז, ע"ב) ההוא חסידא דהוה רגיל אליהו דהוה משתעי בהדיה, עבד בית שער ותו לא משתעי בהדיה. והבן אליהו אותיות אל-הויה, כולו חסד. והרי אליהו כהן היה, איש חסידך (עיין ב"מ, קיד, ע"ב). וברש"י ד"ה לאו כהן). ועיין רקאנטי (פנחס) וידעת מאמר רבותינו ז"ל פנחס הוא אליהו, גם תמצא מרבותינו ז"ל אומרים שהיה משבט גד, ויש מהם אומרים מזרע רחל, גם תמצא כי אליהו היה מיחס עצמו פעם לזה ופעם לזה, ובסוד העיבור יתיישב הכל (ועיין עשרה מאמרות, מאמר חקור הדין, ח"ד, פי"ח).

גבורה

תפלת מנחה נתקנה ע"י יצחק שמדתו גבורה, וזמנה תוקף חמה בגבורתה כאש לוחט. ואמרו (ברכות, ו, ע"ב) ואמר רבי חלבו אמר רב הונא, לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה, שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה וכו'. ונודע שד' פעמים אליהו (עיין ערך קטן פה) גימ' יצחק. וזה היתה בקשתו שתרד אש מן השמים. ועיקר כוחו של אליהו שעלה בסערה השמימה, כמ"ש (מלכים, ב, ב, יא) והנה רכבי אש וסוסי אש, וגו', ויעל בסערה השמימה, בחינת אש העולה. אולם אינה עולה לעולם עליון כפשוטו כעתיק, אלא בתוך אותו עולם, כמ"ש (סוכה, ה, ע"א) ויעל אליהו בסערה השמים, למטה מעשרה. ועיין ספר הגלגולים (פרק עא) שאליהו מצד הגבורה היה שורש כל נשמות ישראל.

ועוד. עיין ספר החשק (ח"ב, ס"ב) מדת הדין שמה א"ל, ומדת הרחמים שמה וי"ה, והנה אליהו מוכיח (אותיות אל-ויה). וכן כתב בספרו סתרי תורה.

עיין עקידת יצחק (שער לח) שאע"פ שאין משתמשין בכתרו של מלך, מ"מ כעין מרדכי שלבש כתר המלך כן אליהו כביכול משתמש בכתרו של מקום, עיי"ש.

ועוד. עיין מגן דוד (אות ו) וזכרתי את בריתי יעקוב מלא בוא"ו, כי הוא"ו שמורה רחמים ניטלה מאליהו (ונעשה אליה) ונתנה ליעקב. והבן שהנוטל הוא הכתר שע"י שחוזר לשורש הרחמים ניטל מאליהו וחוזר ומתפשט ליעקב.

חכמה

אמרו בזוה"ק ואית ואליהו מתגלה בארח שכל, ואית ומתגלה בגופו. וכמ"ש הרמח"ל באגרותיו, שהאריז"ל זכה בלבוש של גוף והוא בארח שכל.

ועוד פעמים נאמר בלשון הזוה"ק פתח אליהו (פתח ניקודו בחכמה), ופעמים נאמר קם אליהו ואמר. והנה אמרו על ספק בממון יהא מונח עד שיבא אליהו (כגון ב"מ, ג, ע"א). אולם שורשו בבירור החכמה, כמ"ש הגר"א (תיקון יא מתיקונים אחרונים) משנה ביצירה שבה עוסקין כל ימיהם לשברה בקושיות ואינן יכולין, כמ"ש תיקו, קשיא, תיובתא, ויהא מונח עד שיבא אליהו עם רעיא מהימנא. ושורש לשון זה בספר הפליאה. ועיי"ש שכתב, ויש פירושים רבים שנעלמו מעיני כל חי ועתיד אליהו הנביא לפרשם, וזהו מה שרמזו רז"ל בשבעה מסכתות תיקו, תשבי יתרץ קושיות ובעיות.

בינה

עיין קהלת יעקב (ערך גלעד) גלעד הוא סוד שם אכדט"ם, דהוא קטנות שני דבינה, ואותיות אמצעיות כד"ט שנתחלפו גל, והשם כולו גימ' עד, הרי גלעד עם הכולל, גלעד וד' אותיות גימ' שם ס"ד מילוי ע"ב וב' כוללים בסוד וחכם בבינה, ב' זה אליהו שנאמר מתושבי הגלעד (פסחים, סח, ע"א).

ועוד. כתיב (מלכים, א, יח, יג) ואחביא מנביאי ה' מאה איש, חמשים חמשים. בחינת נ' שערי בינה. ולכך דייקא חמשים חמשים.

דעת

עיין ספר הפליאה שכתב, רמז מן התורה שאמר משרע"ה, "הואיל" משה, הוא רבו של משה שנקרא "הואל" וכו'. גם אני שמעתי פרוש אחר שהוא "אליהו" בהיפוך אותיות, א"ל בני יפה דעתך מדעתי, והוא עתיד לפרש התורה בשבעים פנים ר"ל בהרבה דעות.

אמרו (ברכות, ט, ע"ב) אמר רבי אבהו, למה אמר אליהו ענני שתי פעמים, מלמד שאמר אליהו לפני הקב"ה, רבש"ע ענני שתרד אש מן השמים ותאכל כל אשר על המזבח, וענני שתסיח דעתם כדי שלא יאמרו מעשה כשפים הם. וזהו היסח דעת דתיקון. ולהיפך אמרו (ברכות, כט, ע"ב) א"ל אליהו לרב יהודה אחוה

תפארת

חג"ת, ג' אבות. ואמרו (שבת, נה, ע"א) מאמתי תמה זכות אבות, וכו', ריב"ל אמר, מימי אליהו, שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר ה' אלהי ישראל היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני עבדך וגו'.

ועוד. אמרו (ב"מ, פה, ע"ב) א"ל (אליהו) אדאוקימנא לאברהם ומשינא ידיה ומצלי, ומגנינא ליה, וכן ליצחק, וכן ליעקב. ולוקמינהו בהדי הדדי, סברי תקפי ברחמים ומייתי ליה למשיח בלא זימניה.

ועוד. עיין אור השכל (ח"ד) אליהו, ורמז בואלה"י יעקב, והוא כפל שם הוי"ה (ב"פ הוי"ה גימ' אליהו). ועיין בספרו חיי העולם הבא, כי אליהו, אלוה"י, נאמר לי הוא בפרשת קדש לי כל בכור, וגימ' אליהו הוא בן. ועיין בדבריו בספר החשק (ח"א, ס"ג) וידוע כי אליהו אשר נקרא שמו יהוא"ל לא יתגלה לרשעים כי אם לצדיקים.

נצה

נו"ה, רגלים להלך. ואמרו (מגילה, כח, ע"ב) תנא דבי אליהו, כל השונה הלכות מובטח לו שהוא בן עוה"ב שנאמר הליכות עולם לו, אל תיקרי הליכות אלא הלכות. והיינו ד' אמות של הלכה (כמ"ש בברכות, ח, ע"א). והיינו מ"ש (ברכות, ד, ע"ב) שאליהו מהלך את כל העולם בארבע, והיינו ד' אמות של הלכה. והוא כוחו לפשוט הספקות בהלכה, כמ"ש פעמים רבות בש"ס, שיבוא אליהו ויברר (כגון, ברכות, לה, ע"ב. שבת, קח, ע"א. עירובין, מג, ע"א. פסחים, יג, ע"א. כ, ע"ב. לד, ע"א. ע, ע"ב. חגיגה, כה, ע"א. יבמות, לה, ע"ב. מא, ע"ב. קב, ע"א. גיטין, מב, ע"ב. ב"מ, ג, ע"א).

הוד

כתב בשער רוה"ק בתחילתו, אליהו הנביא, תלמיד אחיה השילוני, היה מתנבא מן האחורים של פרקא קדמאה דהוד דז"א. ולכך אזור גדול אזור במותניו. ועיין ספר הפליאה (ד"ה טצ"ץ) האיזור הזה הוא מעור של אילו של יצחק.

ועוד. נו"ה תרי עדים. ועיין ספר הפליאה (ד"ה וראה והבן מה גרם) וכן דבריו קיימים שהרי שני עדים נמצאים בשמו, הוי"ה הוי"ה הוא שם של ב"ן העולה שם אליהו ז"ל.

יסוד

עיין תולעת יעקב (סוד המילה) ובא להעיד על המילה, ולפיכך מושיבין לו כסא, וצ"ל בפירוש זה הכסא של אליהו ז"ל, ואם אינו אומר כן אינו בא לשם.

ועוד. יום השישי. ואמרו (עירובין, מג, ע"ב) כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בע"ש, ולא בערב יו"ט, מפני הטורח. כלומר שזה אינו יומו לבא. ולמ"ד אליהו זהו פנחס, עליו נאמר הנני נותן לו את בריתי שלום. ועיין ספר שומר מצוה. ועיין ספר מאירת עינים (וישלח) אשכח רבא בר אבוה לאליהו, א"ל כמאן חזיית אסתר דעבדא משתא להמן, א"ל ככולהו תנאי וככולהו אמוראי (מגילה, טו, ע"ב), ואין צריך לומר שהמשכיל ישים שלום בין דברי חכם זה לדברי חכם אחר בדרך האמת (וזהו מדתו של אליהו - שלום, כנ"ל), אלא שאפילו דברי הפילוספיה שנראים להמון שהם כנגד תורתנו, ישים המשכיל שלום ביניהם ותיקן הענין בשכלו הנבון, ויבאר דבריהם בדברי הקבלה.

ואמרו (פסחים, קיב, ע"א) תנא דבי אליהו, אע"פ שאמר ר' עקיבא עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, אבל עושה הוא דבר מועט בתוך ביתו, מאי ניהו, אמר רב פפא כסא דהרסנא. תבשיל עם דגים קטנים וחומץ מטוגן בשמן. דגים - יוסף - יסוד. ואמרו (קידושין, ע, ע"א) כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו אליהו כופתו והקב"ה רוצעו, ותנא, על כולם אליהו כותב והקב"ה חותם, אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו.

מלכות

אמרו (ברכות, כט, ע"ב) א"ל אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא, וכו', וכשאתה יוצא לדרך, המלך בקונך וצא. מאי המלך בקונך וצא, א"ר יעקב אמר רב חסדא, זו תפלת הדרך. והבן שהמלך (וכן

נמלך) שורשם במדת המלכות. שנמלך נוטל עצה, וזה דרכו של מלך שיש לו יועצים.

נפש

מעשה. ואמרו (ברכות, ז, ע"ב) ואמר ר' יוחנן משום רשב"י, גדולה שימושה יותר מלימודה, שנאמר, פה אלישע בן שפט אשר יצק מים ע"י אליהו.

ועוד. אמרו (יבמות, צ, ע"ב) אליו תשמעון, אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה (עשה) כגון אליהו בהר הכרמל, הכל לפי שעה שמע לו.

רוח

איתא באריז"ל (שער הגלגולים, הקדמה לא) אליהו הנביא לקח רוח דאצילות דאדה"ר. ועיין ספר שושן סודות (אות רמ"ד, סוד גבריאל באחת מיכאל בשתיים אליהו בארבע) כבר ידעת שאליהו ע"ה היה מן הנבראים המורכבים מן היסודות עם היות שנפשו נקיה וטהורה לוקחה מן החדשות ועלתה למקום מחצבתה, אין יכול לטוס אלא בד' טיסות לצד ההרכבה. והבן שלכך טס בד' פסיעות, אולם עצם הטיסה מן הרוח. והיא הנקראת "רוח אליהו".

נשמה

גופו בטל לנשמתו ולכך עלה בסערה השמימה. והופך להיות כולו נשמה.

חיה

אמרו (ב"ק, ס, ע"ב) ת"ר כלבים בוכים מה"מ בא לעיר, כלבים משחקים אליהו בא לעיר, וה"מ דלית בהו נקבה. והבן אליהו חי היפך מה"מ שכולו מות. ושורשו הארת חיה.

יחידה

נותר לבדו מכל הנביאים - הארת יחידה.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

מילון ערכים בקבלה פרצוף אימא

ולכך נקראת א"ם, ע"ש מ"א שמות שבה, ודו"ק. והנה בנין אמא, מחלקי מ"ה וב"ן הכוללים. משם מ"ה לקחה אמא, ה"ת דבינה דמ"ה. כי כתר דמ"ה לקח עתיק וכן לקח ג"ר דחכמה. וז"ת דחכמה וה"ר דבינה לקח אבא, ונשאר לאמא ה"ת דבינה דמ"ה. אולם משם ב"ן לקחה אמא ו"ת דבינה דב"ן, כי ד"ר לקחם עתיק. ועיין עץ חיים (שער יד, פ"א, מ"ת) וז"ל, ואמא לא לקחה מבחינת בינה דב"ן אלא מספירת הגבורה שבה ולמטה. וזוה תבין מ"ש בזוהר, דאבא אחיד ותליא בחסד, ואמא אחיד ותליא בגבורה, עכ"ל. והבן מאוד, שלכך או"א, אע"פ שתחילת שורשם "חכמה ובינה", מוחין, מ"מ לוקחים את חלקם רק ממקום של ז"ת, ללא הארת ג"ר, וכן מקום הלבשתם אינו בראש א"א אלא ממקום הגרון ששם כתרם. והשורש בפילת אחורי או"א בשבירה שנפלו למקום ז"ת, ואף בתיקון לא חזרו למקומם ברישא, ודו"ק היטב. וכמ"ש בעץ חיים (שם) וז"ל, הפרצוף של או"א הליבשו את א"א, מהגרון ולמטה עד הטבור של א"א, אבא מימינא ואמא משמאלא, זה בזרוע החסד וזה בזרוע גבורה. וגם זה פירוש שני במ"ש לעיל שנזכר בזוהר דאבא אחיד ותליא בחסד, ואימא אחיד ותליא בגבורה, עכ"ל.

והנה מהותם של אבא ואמא, נתבאר ברמח"ל (כללי ספר מלחמות משה, כלל ז) וז"ל, צריך שתדע, שראשית רצונו ית"ש הוא להיטיב, אלא שכדי להיטיב הטבה שלמה, קבע את המשפט, וכו', ואמנם צריך להשתלשלות שתביאו אל הפועל, וזה נקרא אבא ואמא, וכו', דרך יציאת המשפט הזה מן ההטבה, אלא הם או"א (והבן שאינם פרצופים גמורים אלא אמצעי בלבד, ודו"ק היטב, ולכך או"א נכללים בדיקנא דא"א לפעמים, ואינם עולים בשם לעצמם) וכו'. ועל כן או"א הם המוציאים ז"ן. אבא - סיבה רחוקה, סיבה ראשונה. אימא - סיבה קרובה, סיבה שניה, עכ"ל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

ז"ל העץ חיים (שער א, ענף ה) אימא, שהיא הספירה הנקראת בינה, עכ"ל. וכן כתב בשער הכללים (פ"ב) וז"ל, מבינה נעשה פרצוף אחד שלם מיי"ס ונקרא אמא.

והנה מדרגת אמא, להאיר "לבושים", וכמ"ש בעץ חיים (שער ג, פ"ג) וז"ל, כלל העולה כי הא"ס הוא נשמה לנשמה, והאציל ממנו אדם אחד הכולל כל העולמות כולם, שבבחינת עצמות שבו, שהם בחינת נרנח"י נקרא א"ק. ובחינת "הגוף שבו", הוא עולם האצילות, ובבחינת "הלבושים" הם ג' עולמות ביי"ע, שאינם רק עולם אחד לבדו. והוא לבוש האצילות כולו, שבין שלשתם אינם רק י"ס, דוגמת י"ס דאצילות הנקרא גוף, וכו'. אך בלבושים אין אור עצמות מתגלה, לכן ביי"ע אינם מבחינת אלוהות, וכו'. אמנם אחרי התלבשות אין סוף עליון בא"ק, בחכמה שבו, שאז מאיר עיי ביי"ס דאצילות וכו', וכן על דרך זה, א"ק, כדי להאיר במלבושיו שהם ביי"ע, מתלבש בבינה דאצילות, ועיי מאיר בבריאה, כמ"ש אימא מקנא בכרסיא, עכ"ל.

והנה הטעם שאמא נקראת כן, "אם", מבואר בעץ חיים (שער יג, פ"ג) וז"ל, הנה נודע כי ענין נ' שערים שיש בבינה לפי שהוא ענין מ"ב הנ"ל (שם הוי"ה, ד' אותיות הפשוט, וי' אותיות המילוי הרי י"ד, וכ"ח אותיות דמילוי המילוי, הרי מ"ב אותיות) שיש בבינה, לפי שהוא ז' שמות שבהם מ"ב אותיות, ועם ז' שמות עצמן, הרי מ"ט, ויש שער נ' כולל כל המ"ט והוא כתר עליון שבהם, הרי נ' שערי בינה, וכו'. נדבר בשם מ"ב עצמו, שהוא שם מ"ב אותיות, והם מ"ב שערים. והנה נחלקים אל י"ס הכוללים מ"ב שערים. והנה כתר שבהם הוא שער העליון שהוא שער המ"ב הכולל כל המ"ב שערים. אמנם ט"ס תחתונים אין כל ספירה מהם כוללת כל המ"ב שערים, רק כל ספירה מהם כוללת כל המ"א שערים לבד, וכו'. ועוד טעם אחר, כי הנה אבא טמיר וגניז יתיר, לכן סוד הכתר של אמא כלול באבא, כי שער המ"ב העליון שהוא כתר שבה כנ"ל כלול באבא, נמצא כי נשארו מ"א לבד באמא, עכ"ל.

כדי לקבל את המילון מההתחלה, אנא בקש לכתובת info@bilvavi.net

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30

משפ' אליאס

רח' קדמן 4

לפרטים 050.418.0306

הרב איתמר שוורץ

אנציקלופדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק

ישיבה ראשית חכמה

רח' בן ציון אטון 8 הר

חוצבים

ישראל 073.295.1245 ■ ארה"ב 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net

או בפקס: 03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]